

KARIN ALVTEGEN

YİTİRİLEN

♥
CAN

ROMAN

İSVEÇÇE ASLINDAN ÇEVİREN
DENİZ CANEFE

Karin Alvtegen
YİTİRİLEN

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Saknad, Karin Alvtegen

© 2000, Karin Alvtegen

© Can Sanat Yayınları, 2003

Bu kitabın yayın hakları Salomonsson Agency ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: 2005

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Serap Bertay

Düzeltili: Fulya Tükel

Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı: Özal Basımevi

Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0511-4

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Karin Alvtegen YİTİRİLEN

ROMAN

İsveççe aslından çeviren
DENİZ CANEFE

CAN YAYINLARI

Anne ve babama
Ve Elisabeth'e.
Her zaman orada oldukları için.

İnsan İsa'nın hizmetkârlarını ve Tanrı'nın gizemlerinin koruyucularını nasıl görüyorsa bizi de öyle görmelidir. İnsanın bu koruyucularda aradığı şey onların güvenilir olmasıdır. Yine de benim için, onların ya da insanların herhangi bir mahkemesinin, beni yargılaması hiç önemli değil. Evet, ben kendi kendimi bile yargılamak istemiyorum. Gerçekten suçlu olmadığımı biliyorum, ama bu beni haklı kılmıyor. Benim üzerimdeki yargıyı Tanrı verir.

Bu yüzden geçmiş zamanı, Tanrı'nın gelişinden öncesini yargılamayın. Karanlıkta kalanın üzerine kendi ışığını düşürüp onu bütün kalplere görünür kılacak olan Tanrı'dır.

Ve o zaman her birimiz Tanrı'dan hak ettiğimizi alacağız.

Bana cesaret verdiğin için teşekkür ederim Tanrım. Kulağın bana verdiğin, dualarımı dinlediğin ve bana yol gösterdiğin için.

Bırak senin aracın olayım. Günah işleyenlere hak etikleri cezayı ben vereyim. Sevdiklerim sonsuz yaşamda seninle birlikte olsunlar.

Ancak o zaman umudum geri gelecek.

Ancak o zaman huzur bulacağım.

Tayyörü yeşildi ve markası iyi olduğu için hiç kimse bunu Myrornas alışveriş merkezinden seksen dokuz krona aldığını anlayamazdı. Eteğin belindeki düğme kopmuş, yerine bir çengelli iğne takılmıştı, ama bunu da hiç kimse göremezdi.

Garsona işaret edip bir kadeh daha şarap istedi.

Akşamın avı iki masa ileride oturuyordu, ama aradaki masalar boştu. Kadın henüz oyununa başlamadığı için adamın onun varlığından haberdar olup olmadığına karar veremiyordu.

Adam daha ana yemeğe başlamamıştı.

Bol zaman vardı.

Yeniden doldurulan kadehinden bir yudum aldı. Şarap sekti ve kusursuz soğutulmuştu. Çok pahalı olduğu kesindi. Kadın, ücretini öğrenme sıkıntısına girmemişti, çünkü bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Göz ucuyla baktığında adamın kendisini süzdüğünü hissetti. Bakışlarının şarap kadehinin üzerinden adamın kilerle karşılaşmasına izin verdi, ama sonra ilgisiz bir şekilde gözlerini salonun başka taraflarına çevirdi.

Grand'ın Fransız restoranı gerçekten görkemli bir yerdi. Buraya daha önce üç kere gelmişti, ama bu akşam uzun bir süre için son gelişi olacaktı. Çok yazıktı, çünkü odalarda her zaman taze meyve bulunuyordu ve havlular hem çok kalın hem de hiç kimseye fark ettirmeden bir kaçını çantaya atacak kadar çoktu.

Ama insanın yazgısını zorlamaması gerekir. Çalışanlar onu tanırlarsa felaket olurdu.

Adamın yeniden kendisine baktığını hissetti. Çantasından bir ajanda çıkarıp günün sayfasını açtı. Kırmızı boyalı tırnaklarıyla sinirli bir şekilde masanın üzerine

vurmaya başladı. Nasıl olmuş da aynı güne iki toplantı yazmıştı? Üstelik de en büyük müşterilerinden ikisiyle!

Göz ucuyla baktığında adamın hâlâ onu incelediğini gördü.

Önünden bir garson geçiyordu.

“Burada kullanabileceğim bir telefon var mı?”

“Elbette.”

Garson bara giderken gözleriyle onu izledi. Geri döndüğünde elinde kablosuz bir telefon vardı.

“Buyurun. Önce dokuzu çevirin.”

“Teşekkür ederim.”

Garsonun dediğini yapıp bir numara çevirirken bir yandan da ajandasını karıştırıyordu.

“Alo, ben İsveç Laval Separatör’den Caroline Fors. Kusura bakmayın, yarın sabah aynı saate iki toplantı yazmışım, onun için sizinle ancak planladığımızdan iki saat sonra buluşabileceğim.”

“Yirmi, yirmi beş, otuz. Bip.”

“Çok iyi... O zaman görüşürüz. Şimdilik hoşçakalın.”

İçini çekerek bodrum kat yazan satırın hemen altına *salamlı*, saat 14.00 yazdı ve ajandasını kapadı.

Her nasılsa, tam kadehinden yeni bir yudum alacakken adamla gözleri karşılaştı. Şimdi adamın bütün dikkatini ona verdiğine emindi.

“Bir sorun mu çıkmıştı?” diye sordu adam gülerek.

Kadın biraz utangaç bir tavırla gülümseyip başını salladı.

“Kolay çözüldü,” diye sözlerini sürdüren adam çevresine bakındı.

Ustaca yerleştirilmiş yeme giderek yaklaşırken gözünü kadından ayırmıyordu.

“Yalnız mısınız, yoksa birini mi bekliyorsunuz?”

“Yok, kimseyi beklemiyorum. Yalnızca odama çıkmadan önce bir kadeh şarap içmek istemiştim. Çok uzun bir gün oldu.”

Ajandasını alıp çantasına geri koydu. Adam neredey-

se oyunu yutmak üzereydi. Çantasını yeniden yerine koyarken adamın boş tabağını ileri itip kadehini ona doğru kaldırdığını gördü.

“Size katılmamı ister miydiniz?”

Daha avlanmaya yeni başlamıştı halbuki. Küçük bir gülümsemeyle oltasını toplamaya başladı. Ama çok da hızlı davranmıyordu. Biraz direnç her zaman işe cazibe katardı. Adamın sorusunu yanıtlamadan önce bir-iki saniye duraksadı.

“Neden olmasın? Ama ben birazdan odama çekileceğim.”

Adam yerinden kalktı, şarap kadehini alıp kadının yanına oturdu.

“Jörgen Grundberg. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Caroline Fors.”

“Güzel isim. Güzel bir kadına yakışıyor. Şeref.”

Adamın sol elinde ince bir alyans parlıyordu. Kadın kadehini kaldırdı.

“Şeref.”

Garson elinde Herr Grundberg’in yemeğiyle geliyordu. Konuğunun ortadan kaybolduğunu görünce durakladı. Jörgen Grundberg eliyle ona küçük bir işaret yaptı.

“Buradayım. Manzara daha güzel burada.”

Kadın biraz zoraki bir şekilde güldü, ama neyse ki Herr Grundberg karşısındakinin ruh durumunu fark edecek kadar duyarlı birine benzemiyordu.

Masada ikisinin arasına gümüş kapaklı beyaz bir servis tabağı yerleştirildi, adam şık bir şekilde katlanmış peçeteyi açıp dizlerinin üzerine koydu. Sonra ellerini ovuşturdu.

Bu adam yemek yemeyi seven biriydi.

“Siz bir şey yemeyecek misiniz?”

Kadın midesinin kazındığını hissediyordu.

“Yemeyi düşünmüyordum.”

Adam gümüş kapağı kaldırınca kadının burun deliklerinden içeri nefis bir sarmısak ve kekik kokusu doldu.

Ağzı sulanmıştı.

“Kesinlikle bir şeyler yemelisiniz.”

Kadına bakmıyordu. Bütün dikkatini kuzu budundan bir parça et kesmeye vermişti.

“İnsan yemek yemezse ölür,” diye sözlerini sürdürdü ve çatalındaki iri lokmayı ağzına soktu. “Anneniz size bunu öğretmedi mi yoksa?”

Annesi bir zamanlar bunu da, başka birçok şeyi de öğretmişti elbette. Yalnızca bu bile uzak durması için yeterli bir nedendi. Ama kadın şimdi gerçekten acıkmıştı. Birden odadaki meyveler o kadar da iştah açıcı görünmemeye başladılar.

Adam ağzı ilk lokmasıyla dolu olarak garsona işaret etti. Garson hemen geldi, ama Grundberg’in çiğnemesi bitene kadar beklemesi gerekti.

“Hanımefendiye de aynısından alabilir miyiz? Dört yüz yedi numaralı odanın hesabına yazın.”

Kadına gülümsedi ve anahtar kartını çıkarıp garsona doğru salladı.

“Dört yüz yedi numaralı oda.”

Garson dönüp uzaklaştı.

“Umarım yanlış anlamamışsınızdır?”

“Gerçekten, kendi yemeğimin parasını ödeyebilirdim.”

“Evet, buna eminim. Ama sizi zorladığım için ben ödemek istedim.”

Bunu memnuniyetle yapabilirdi.

Kadın şarabından küçük bir yudum aldı. Bu adam neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi biriydi. Kendi ayağıyla düşüyordu tuzağa. Kuzu budunu yemesini sürdürürken bütün dikkatini yemeğine vermiş gibi görünüyordu. Bir süre masada kendisinden başka birinin olduğunu unutmuş gibi göründü.

Kadın adamı inceliyordu. Ellili yaşlarda olduğunu tahmin etti. Giysileri zengin görünüyordu ve Grand’ın Fransız restoranında gözünü kırpmadan iki yemek

ısmarlayabildiğine göre ödeme gücünde bir sorun olmadığı kesindi.

İyi. Tam aradığı adamdı bu.

İyi yemeklere alışkın biri gibi görünüyordu. Boynu yakasının içine sığmıyor, boyunbağı düğümünün hemen üzerinde bir noktadan dışarı taşıyordu.

Usta olmayan bir göz belki adamın dış görünüşünden yanılığa düşebilirdi, ama kadını kandıramazdı. Yeni zenginlerden olduğu çok açıktı. Masadaki tavırlarına bakıldığında, yetiştirilişi sırasında hiç kimsenin ona yemek masasında nasıl davranacağını öğretmek için çok fazla sıkıntıya girmediği açıkça görülüyordu. Dirseklerini masaya dayadığında hiç kimse kollarını aşağı indirmesini söylememişti ve hiç kimse bıçağı asla ağzına sokmaması gerektiğini öğretmemişti.

Ne kadar da şanslıydı.

Üstelik de salata için gelen çatal bıçağı kullanıyordu.

Kadının tabağı önüne geldiğinde adam yemeğini neredeyse bitirmişti. Garson gümüş kapağı kaldırdığında kadın Jörgen Grundberg'i örnek alıp yemeğin üzerine atlamamak için kendini zor tuttu. Buttan küçük bir lokma kesip özenle çiğnedi. Adam son lokmasını bıçağıyla kesip ağzına götürdü.

“Gerçekten nefismiş,” dedi kadın. “Teşekkür ederim.”

“Afiyet olsun,” diyen adam geçirmesini peçetesiyle örtmeye çalıştı.

Tabağını ileri itip cebinden beyaz bir ilaç kutusu çıkardı. Kutudan oval bir kapsül alıp bir yudum şarapla bunu yuttu.

“İsveç Laval Separatör. Önemli bir iş.”

Kutuyu yeniden cebine koydu. Yemeğini yerken kadın hafifçe omuz silkti. İşin bu bölümü biraz riskliydi.

“Ya siz? Ne yapıyorsunuz?”

Neyse ki bu her zaman işe yarıyordu. Sanki pahalı giysili erkeklerin hepsi aynı kalıptan çıkmışlardı. Kendine biraz kariyer yapmaya başlamış bir adam başarılarını

anlatma fırsatını bulur bulmaz biraz önce karşısındakine karşı duyduğu bütün merakı bir anda uçup giderdi.

“İthalat. Genellikle elektronik aletler. Bende güven uyandıran yeni şeyler bulduğumda bunların haklarını satın alıp bunları Letonya ve Litvanya’da ürettiriyorum. Biliyorsunuz masraflar üçte birine düşüyor, eğer...”

Kadın yemeğin tadını çıkarıyordu. Adam yaptığı ustaca manevraları anlatmayı sürdürürken kadın da arada sırada ona bakıyor ve ilgiyle başını sallıyordu, ama aslında tek düşündüğü şey sarmısak ve kekikti.

Tabağı boşaldığında adamın sustuğunu fark etti, başını kaldırıp ona baktı. Adam oturmuş kadını seyrediyordu. İkinci aşamaya geçme zamanı gelmişti. Kadının daha yarım kadeh şarabı vardı, ama bu bir işe yaramazdı.

“Gerçekten nefis bir yemektir. Teşekkür ederim.”

“En azından birazcık açmışsınız.”

Çatal ve bıçağı düzgün bir şekilde tabağın içine bıraktı. Masada en azından bir kişi bir yemeği bitince nasıl davranması gerektiğini biliyordu.

Adam gülünç bir şekilde kendinden hoşnut görünüyordu.

“Genellikle bir kadının neye ihtiyacı olduğunu hemen anlarım ben,” dedi gülerek.

Kadın bu sözün adamın karısı için de geçerli olup olmadığını merak etti.

“Bu güzel yemek için ve bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, ama artık odama çekilme zamanı geldi.”

Peçetesini masaya bıraktı.

“Odada son bir içki içmeye sizi kandıramaz mıyım?”

Adamın gözleri şarap kadehinin üzerinden kadının-kilerle karşılaştı.

“Teşekkür ederim, ama yarın beni uzun bir gün bekliyor.”

Daha adam onu durduramadan garsona işaret etti. Garson ânında yanlarına gelmişti.

“Hesabı alabilir miyim?” diye sordu.

Garson başını salladı ve masayı toplamaya başladı. Grundberg’in çapraz bırakılmış çatal bıçağına baktı.

“Bitirdiniz mi?”

Garsonun sesindeki zor duyulan ironi kadının şarap kadehinin arkasında gülümsemesine neden olmuştu, ama bunun farkına bile varmayan Grundberg yalnızca başını sallamakla yetindi.

“Hesabı benim ödememe izin verin. Öyle anlaşmıştık.”

Elini kadının elinin üzerine koymaya çalıştı, ama kadın elini çekti.

“Şarabı ben ödeyeceğim.”

Sandalyenin arkasına asılı duran çantasına uzandı, ama adam vazgeçmiyordu.

“Hayır. Tartışılacak bir şey değil bu.”

“Buna ben kendim karar veririm.”

Garson uzaklaştı. Grundberg gülümsedi. Kadın sinirlenmeye başlamıştı, ama bu kadar soğuk davranmayı bıraksa iyi olurdu. Henüz adamı kendinden uzaklaştırma zamanı gelmemişti, bu yüzden ona gülümsedi. Çantası dizinin üzerinde duruyordu; cüzdanını çıkarmak için çantasını açtı. Çantanın iki gözünü hızla karıştırdı.

“Aman Tanrım!”

“Ne oldu?”

“Cüzdanım yok.”

Çantasını bir kez daha, bu kez artan bir telaşla karıştırdı. Ardından yüzünü sol elinin arkasına gizleyip içini çekti.

“Şimdi sakın olmakta yarar var. Cüzdanın çantanızın içinde olmadığından emin misiniz?”

Kadın, bu sözlerin hem kendisini hem de özellikle adamı yeniden umutlandırması için bir süre bekledikten sonra çantasını kucağına alıp açtı. Adam çantanın içeri göremiyordu ve bu iyi de oluyordu, çünkü Caroline Fors’un çantasında bir ajanda, yarım paket bisküvi ve bir

Victorinox bıçağından başka bir şey olmadığını görse şaşırabilirdi.

“Hayır, yok. Tanrım, birisi çalmış olmalı.”

“Tamam, tamam. Telaşlanmayın. Bunu hallederiz.”

Garson küçük bir gümüş tepsinin içinde iki hesapla geri geldiğinde Grundberg aceleyle American Express kartını çıkardı.

“Benim kartımdan alın.”

Garson izin ister gibi kadına baktığında kadın hafifçe başını salladı. Garson dönüp gitti.

“En kısa zamanda borcumu öderim, cüzdanımı...”

“Sorun değil. Hallederiz her şeyi.”

Kadın yeniden yüzünü ellerinin arasına gizledi.

“Üstelik otel rezervasyonu kâğıdım da cüzdanımdaydı. Şimdi kalacak bir odam bile yok, aman Tanrım,” diye sözlerini tamamladı.

Adam başını yana eğdi.

“İzin verin bununla ben ilgileneyim. Siz burada oturun, ben resepsiyonla konuşurum.”

“Ama sizden böyle bir şey isteyemem...”

“Niye isteyemeyecekmişsiniz. Cüzdanınızı bulduğunuzda ödersiniz. Acelesi yok. Şimdi burada oturun bekleyin, ben şu işi halledeyim.”

Yerinden doğrulup resepsiyona doğru yürüdü.

Kadın şarabından bir yudum aldı.

Şerefe.

Asansörle yukarı çıkarlarken ve oda kapısına doğru yürürlerken kadın nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Adam yanına iki bardak viski almıştı. Kadının kapısının önüne geldiklerinde son bir deneme daha yaptı:

“Şu son bir içki içme konusunda kararınızı değiştirmediğiniz mi?”

Bu kez üstüne üstlük bir de göz kırpmıştı.

“Üzgünüm ama ne yazık ki banka hesabımın kilitlenmesi için hemen telefon etmem gerekiyor.”

Bu, adamın gözünde bile akla yatkın bir özür olduğu için elindeki viski bardaklarından birini kadına uzatıp içini çekti.

“Ne kötü.”

“Belki bir başka sefere.”

Adam hafifçe gülümseyip kadına anahtar kartını uzattı. Kadın bunu adamın elinden aldı.

“Bütün yardımlarınız için gerçekten çok teşekkür ederim.”

Şimdi odasına girmek istiyordu. Kartı kilide soktu. Adam elini kadınının üzerine koydu.

“Dört yüz yedi numarada kalıyorum. Kararınızı değiştirirseniz beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Uykum hafiftir.”

“Bunu aklımda tutacağım.”

Kart çalışmıyordu. Kilitten hiçbir tıkırtı duyulmamıştı. Kadın bir kere daha denedi.

“Of,” diye güldü adam. “Sanırım siz benim anahtarımı almışsınız. Kimbilir, belki bu bir işarettir.”

Kadın dönüp adama baktı. Kadının anahtarını başparmağı ve işaretparmağıyla tutup havaya kaldırmıştı. Kadın, biraz daha sürerse tatsız davranmaya başlayacağını hissediyordu. Kartı adamın elinden alıp öteki kartı onun ceketinin cebine soktu. Kapı ilk denemede açıldı.

“İyi geceler.”

Kadın odaya süzüldü, kapıyı arkasından kapamayı denedi. Adam üzgün bir çocuk gibi kapının önünde duruyordu. Sanki elma şekeri elinden alınmıştı. Aslında, kabul etmek gerekirse çok kibar davranmıştı. En azından bir karamela verilebilirdi. Kadın sesini alçalttı:

“Kendimi çok yalnız hissedersen sözünüzü dinleyeceğim.”

Adam ilkbahar güneşi gibi ışıdamaya başlamıştı. Kapıyı arkasından kapatıp kilidi çevirmeden önce kadının son gördüğü şey bu oldu.

İyi bir yaşam dileğiyle.

KARIN ALVTEGEN

YİTİRİLEN

ROMAN

Yitirilen bir gençlik. Yitirilen bir çocuk. Yitirilen umutlar. Yitirilen sevgililer. Yitirilen inançlar. İsveçli yazar **Karin Alvtegen**'in roman kahramanı *Sibylla*, kendisinin ve başkalarının yitirdiklerinden oluşan ve cinayetlerle pekişen bir kördüğümün ortasına düşer. Bu kördüğümü çözmek, yalnızca faili meçhul cinayetlerin izini sürmekle kalmaz, Sibylla'nın ailesiyle, aşklarıyla, kendisiyle olan sorunlarının ilmeklerini de çözer. Karin Alvtegen, soluksuz okunan bu yapıtında, bir yandan heyecanlı bir polisiye roman kurgusunu sürdürürken, öte yandan toplumun ve bireylerin psikolojik boyutlarını da başarıyla gözler önüne seriyor.

KAPAKTAKİ RESİM: JAN SAUDEK

ISBN 975-07-0511-4

9 789750 705113

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR